

Moje prababička

Miloslava

Moje prababička se narodila roku 1932 tam, kde dnes bydlí. Bydlí v Kalištích. Když byla moje prababička malá, tak kluci nosili tepláky a holky sukně. Hračky byli buď dřevěné anebo hadrové panenky.

Moje prababička chodila do školy do Ondřejova, do Sázavy a do Mnichovic. Učila se docela dobře, spíš průměrně. Do školy se dostávala tak, že šla pěšky do Senohrab s kamarády na vlak. Na prázdniny nikam nejezdili a ani neměli auto. Jezdilo se buď vlakem, nebo autobusem.

Televizi doma neměli. Měli spoustu domácích zvířat. Například krávy, kozu, husy, slepice, králíky, kočku a psa. Prababiččina nejoblíbenější hračka byla hadrová panenka. Děti musely hodně pomáhat doma i na poli.

Moje prababička má staršího bratra Josefa a měla mladší sestru Růženku, která se s kamarádkami utopila v řece Sázavě, když jí bylo 14 let. Vezl je převozník na loďce, která se převrátila kvůli ledovým krám.

Její bratr Josef má celý život skleněné oko, protože mu ho kamarád vystřelil prakem. Doktoři už mu ho nestihli zachránit, protože přijeli do nemocnice pozdě.

Moje prababička je fakt super.

Dědečkovo dětství

Narodil jsem se roku 1936 v Libovici u Slaného. Začal jsem chodit do školy v roce 1941.

Každý den, kdy přišel pan učitel do třídy, jsme povstali a zvedli pravou ruku na pozdrav.

Protože jsem seděl v první lavici, tak mě pan učitel pořád opravoval, abych zvedal ruku do výše očí.

Volný den byl místo dnešní soboty, čtvrtek. V roce 1945 jsme chodili jednou týdně, protože ve škole byli Němci vystěhovaní před frontou - byli to většinou staří lidé a děti.

Pro úkoly jsme si chodili do místní hospody na taneční sál.

Po celou dobu války děti neznali co je pomeranč, banán nebo čokoláda.

Ve škole jsme se učili také němčinu.

24.března jsme si hráli venku s kamarádem, když se ozval obrovský rachot a potom strašná rána.

Na poli, asi jeden kilometr od nás, jsme viděli černý hustý kouř, a když jsme tam doběhli, viděli jsme sestřelené německé letadlo, které hořelo. Kolem bylo mnoho lidí, ale stáli dál od letadla, protože jít blíž bylo nebezpečné. Pilot v letadle uhořel a pamatuji si, že podle jmenovky, kterou měl na kombinéze měl právě ten den svátek.

Také si vzpomínám na bombardování Drážďan. Přestože jsme od nich vzdáleni asi 60 km, třásl se celý dům.

Za války se musela každý večer zatemňovat okna černým papírem, aby nebylo vidět světlo na ulici. Zatemňování oken bylo často kontrolováno.

Často nešel elektrický proud a tak jsme svítili petrolejovou lampou.

Protože tenkrát nebyla žádná televize, chodili jsme do obecní knihovny půjčovat si knížky a po večerech jsme je četli.

V noci 8.května jsme spali ve sklepě protože se všude střílelo. Asi o půlnoci přišla maminka a řekla, že můžeme jít zase domů, protože je po válce. Vesnicí projížděli Rusové.

9.května byl krásný den, tak jsme se šli podívat k hlavní silnici, kudy projížděla rudá armáda. Vojáci byli unavení, pospávali a občas nám z auta hodili nějaké cukrovinky.

12.května k nám přijela rudá armáda a nastěhovali se do každého domu, kde bylo místo. U nás byla ošetrovna s doktorem a třemi sestrami. Bylo tam i několik raněných vojáků.

Na zahradě jsme měli velkou třešeň ze které ruští vojáci olámali větve a potom je na zemi otrhali. Když jim můj tatínek říkal, proč větve lámou, že strom už dál neporooste, tak se jen smáli. Tatínkovi také zastřelili mladou krávu, kterou jsme měli doma a maminka jim jí musela postupně celou uvařit. Jedna ze zdravotních sester si mě oblíbila a kdykoliv jsem se objevil, hned mě brala do náruče a říkala mi Peter, Peter. Když jsme se jich ptali kdy pojedou domů, stále říkali „ skoro pojedem“, ale odjeli až koncem července roku 1945.

Můj děda

Můj děda se narodil v srpnu 1940 v Lensedlích.

Jmenuje se Jaromír.

Rodiče dědy měli statek v Lensedlích . Tatínek dědy koupil ještě jeden statek - Oboru v Pětihostech.

V roce 1951 museli statek Oboru opustit , protože je vyhnali komunisté . Tatínka dědy zavřeli do vězení a maminku s dětma vystěhovali na Moravu.

Děda chodil do školy v Senohrabech, v Ondřejově a v Hrusicích – vždy pěšky. V zimě do Ondřejova cesta trvala asi 25 minut .

Když dědovi bylo 5 let, skončila 2. světová válka . Děda prožíval válku docela dobře a viděl ruské tanky.

Děda pomáhal rodičům v hospodaření a tatínek mu dovolil pást krávy a orat pole. Bylo mu 8 let . Děda měl rád koně a psy.

Jeho první zaměstnání bylo v továrně na zpracování lnu v Kácově. Děda - jako technik - vykupoval len od zemědělců. Druhé zaměstnání dědy bylo v Interieru Říčany, v továrně na výrobu nábytku.

Má jednoho syna Mirka (mého tátu) a jednu dceru Janu s manželkou Marií. Ted' je děda v důchodu. Mám rád svého dědu .

Jakub Zídka

PRABABIČKA

Mojí prababičce je 84let.

Když moje prababička byla ještě dítě, tak žila takhle:

Do školy chodila hodinu a v zimě se propadala do sněhu a ve škole muselo být ticho, jinak dostali přes prsty rákoskou.

A když přišla domů, musela pracovat na poli.

V zimě byla ráda, že dostala boty. Myla se v neckách a prádlo se pralo taky v neckách. Když šla na nákup, vzala si sebou sešit a tam prodavač zapsal, co koupila a rodiče to potom zaplatili.

Filip

Dětství pana Bartáka

Panu Bartákovi z Mirošovic je 65 let.

Když byl dítě, neměl moc času na hraní. Děti během prazdnin nejdříve museli pomoci s hospodařstvím a se zvířaty. To co vyrobili, potom prodávali na trhu, a ty vydělané peníze dávali rodičům.

A pak měli nějaké to volno, hrál si s ostatními dětmi na návsi na četníky a zloděje, koupal se v rybníku, plaval v neckách a házel žabky do rybníka. Jinak měl málo hraček, většinou to byla káča, dřívko, kamínek, klacek nebo sláma, takové obyčejné věci. Mezi tím hledal rybky v potoce, sbíral houby, maliny nebo borůvky v lese. Dříve měli děti těžké dětství, ale naučili se pilně pracovat a všeho si vážili a cenili si toho. Do 5.třídy chodil do školy v Mirošovicích a do 8. vlakem do Mnichovic.

Podle vyprávění pana Bartáka napsal Deyvid Penkov.

Vyprávění je od mojí babičky Jany a její sestry Evy .

Je to vyprávění jak dříve chodili děti do školy .

Moje babička s její sestrou chodili do školy do Hrusic, dříve se tato škola jmenovala Měšťanka.

Děti spolu chodili od první až po pátou třídu spojené.

Měly málo učebních pomůcek a sešitů a když někdo takový sešit ztratil, tak to nebylo tak jednoduché si pořídit nový. Mimo to ještě měl každý doma hodně povinností, třeba pást krávy, kozy, husy nebo pomáhat doma v hospodářství.

Děti chodili do školy ze širokého okolí a to pěšky a obzvláště v zimě to bylo velké dobrodružství. Napadlo třeba tolik sněhu že musel s dětmi jít nějaký dospělý, aby mohl proházet závěje, někdy až dvoumetrové, aby se děti mohli do školy dostat. Jindy se zase děti dohodli že se budou cestou toulat a sáňkovat a samozřejmě přišli do školy mokré a ještě pozdě. Často museli stát na hanbě a nebo byly i fyzické tresty.

Tak je vidět, že i za dob našich babiček a dědečků se ve škole zlobilo, ale pan učitel se musel poslouchat vždy. Dříve se psalo perem, které se namáčelo do kalamáře (lahvička s inkoustem), někdy tam namáčeli holkám i culíky.

V létě se zase chodili koupat všichni k rybníku, ale většinou jenom, když na chvíli utekli z domova od nějaké práce. Někdy si učitel musel přijít pro děti i domů, protože je rodiče do školy nechtěli pouštět a museli doma pracovat.

David

Dětství mojí babičky

Moje babička se narodila 16 dubna 1951 ,

měla osm sourozenců její rodiče byli zemědělci a vlastnili osm hektarů pole .Když byla moje babička malá tak chodila do školy,hodně pracovala na poli a pásla ovce.Jednou mi babička povídala že měli dva psy německé ovčáky,vždy na noc jednoho z nich pustili do stáje plných myší a za jeden večer ulovili osmnáct myší.

Když babička chodila do školy a ve slohové práci měla chybu musela ji opsat desetkrát.Dnes je zvykem že když něco nevíme máma nebo táta nám pomohou ale moje

babička si dělala vše sama. Ve svých dvaceti se přestěhovala z Polska do České republiky a žije šťastně a spokojeně.

MOJE BABIČKA DANA

Moje babička se jmenuje Dana, narodila se pět let po druhé světové válce.

Narodila se v Senohrabech. Její maminka se jmenuje Marie Brunnerová. Je jí 82 let. Babička měla spokojené dětství. Do školy chodila do Senohrab a od šesté třídy do Mnichovic. Měli se skoro dobře jako

my, ale na rozdíl od nás do školy chodili i v sobotu.

Doma museli

pomáhat. Jenom bohatší lidé měli auta, neměli počítači ani mobily.

Jídlo neměli tolik, maso měli jen v neděli a nebo o svátcích.

Také ovoce neměli tolik na výběr, na exotické se stály dlouhé fronty.

Také značkové oblečení ani obyčejné moc neměli

.V dnešní

době se máme mnohem lépe než se měli oni.

Po absolvování základní školy babička vystudovala střední školu.

První její domácí zvíře byla

kočka, kterou dostala od

svých rodičů v 15 letech.

Nikola Pantáková

Dětství mé babičky Evy

Babičky rodiče vlastnili hotel Protěž v Jánských lázních pod Černou horou.

Babička tam pomáhala už od 5 let v kuchyni a dělala servírku. Mněla svou

kolii Rexe. Rex vodil babičku do školy a ze školy, byl to taky její velký

kamarád. Vždycky spal vedle babiččiny postele a ráno jí budil tím, že jí

začal olizovat obličej. Tokový to byl chytrý pes.

Jednou v zimě jela babička se svojí maminkou na saních. Jelikož byl sníh

namrzlý, dostaly smyk a narazily do stromu. Babička měla otřes mozku a

moje prababička proraženou plící žebrem.

MOJE PRAMÁMA

Moje babička se jmenuje Helena. Je z pěti sester a je druhá nejstarší.

Narodila se těsně před koncem 2. Světové války, 25. dubna r. 1945. V tu dobu začínal ve Zlíně Baťa stavět továrny na boty a také malé domky pro jejich pracovníky. Babiččin tatínek tam pracoval a bydleli na Lesní čtvrti. Nějakou dobu bydleli bez střechy, protože domek ještě nebyl dostavěný (bydleli ve sklepě, kde potom měli dřevo a uhlí). Když byla babička ještě hodně malá, přišli partyzáni a houpali ji v kočárku.

V šesti letech začala chodit do školy. Měla to asi 1km pěšky. Její ročník byl opravdu silný - 53 dětí v jedné třídě.

Chodívalo se učit na směny. Její starší sestra měla opačnou směnu, takže když se narodila nejmladší sestra Irenka, střídali se v jejím hlídání. Doma měli mnoho povinností a když neposlouchali, tatínek je mlátil kabelem od žehličky (babičku nejvíc). Na poledne musela být vždy rozehřátá kamna, aby mohla jejich maminka začít vařit.

Museli také uklízet, krmit králíky a slepice atd. Babička často chodila s konývkou pro mléko do mlékárny. Neměli mnoho peněz, takže se oblékali velmi skromně. Nosili chlapecké boty, které měli neloupatelnou podrážku, jeden kabát, a dokonce spali v jedné posteli po dvou.

Po splnění všech povinností, mohla babička chodit cvičit a ve 4třídě byla na svojí první spartakiádě (cvičila se žlutou krychlí).

Dnes je mojí babičce 67 let a bydlí stále ve Zlíně.

Petra ŠKVOROVÁ

Příběh z dětství mé babičky

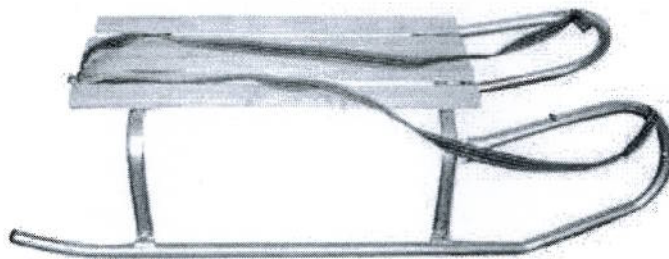
Moje babička od dětství žije v Senohrabech.

Jednou v zimě, když jsme šly spolu na procházku okolo kapličky, která stojí na návsi, babička si vzpomněla, jak na návsi sáňkovala: „Tak Kát'o poslouchej.

Když jsem byla v tvém věku, chodili jsme sáňkovat na náves. Já měla sáňky celé kovové, jen sedátko bylo ze dřeva. Všichni mi je záviděli.

No aby ne, ty jezdili, že jsem náves sjela první. Jednou mě napadlo, že bych mohla jet až ke kanálu - bylo to nádherný, jen sama jsem jela tak daleko. Když jsem se u kanálu, kde teče potok, zastavila, dostala jsem strach ze samoty a dlouhého návratu na náves. Nejraději bych sáňky hodila do potoka. Ale už se začalo stmívat, tak jsem rychle utíkala přes les domů.

Venku už byla skoro tma a já byla ráda, že jsem doma a nic se mi nestalo."

Moje babička Maruška se narodila po druhé světové válce 12.9 1945.

Moje babička jezdila každé prázdniny ke své babičce Marušce, se svými dvěma sourozenci Josefem a Květou. Babičina babička Maruška žila v jižních čechách v pohraničí v domě po Němcích.

Ta vesnice se jmenuje Staré Město pod Landštejnem, a narodila se tam i moje babička. Do Starého Města jezdili z Ostravy kde bydlela babičina rodina. Cesta z Ostravy tam byla v té době celodenní zážitek.

Vyrazilo se v noci, jelo se vlakem do Jindřichova Hradce, tam se přestoupilo do starého autobusu, který je dovezl na rozcestí u Nové Bystřice a zbytek asi 8.kilometrů se šlapalo pěšky. Babička říká že se tam tak těšili , že jim ta cesta utekla velice rychle.

Dům kde žila babičina babička byl starý statek se zvířaty. U statku byl malý rybníček, kde chytaly děti ryby a taky se koupaly.

Na tom statku žila sama babičina babička se svojí hluchoněmou dcerou. Chovala dvě kozy, králíky, husy a slepice.

Babička každé ráno v sedm hodin musela jít do pekařství pro housky, a její mladší sourozenci šli s bandaskou do nejbližšího statku pro mléko.

Po snídani jim babička udělala svačinu, chleba se sádlem a rajčetem. Potom šla celá parta deseti dětí na borůvky do lesa.

Když borůvek děti domu přinesly hodně, tak se prodávalo do výkupu kilo borůvek za 3kč Za to si potom mohly děti koupit jedlý papír, a nebo prstýnky na trzích v Dačičích kam jely se svou babičkou..

Po obědě děti babičce pomáhaly na dvoře, nebo na louce se senem. Potom děti se šly koupat do rybníka s kamarády.

Babička hodně ráda chodila do lesa se svou hluchoněmou tetou na houby. Rostlo jich tam hodně moc, za dopoledne toho nasbíraly dva vrchovaté koše. Babička babičky uměla výborně vařit, a uvařila jim z hub omáčku a nebo polévku. Moje babička když byla malá tak byla hodně nemocná a hubená. A u své babičky se vždycky její zdraví zlepšilo.

Když se tady to odehrávalo ,tak v té době nebyla žádná televize a ani jiná elektronika. Tak se děti každý večer těšily na to, až je jejich babička zažene do postele a bude jim vyprávět o baronce Sidonii Nádherné u které její manžel dělal šafáře. Což byla taková práce, že zodpovídal za práci čeledínů a staral se o její statek. Babička vyprávěla jak děda vozil baronku v kočáře s koňmi na výlety. A že byla baronka hodná a vždycky poslala pro děti nějaký mlsek. Babička také dětem četla pohádky,a moje babička si některé pamatuje do dnes. A je to už skoro šedesát roků. Babičku mám moc ráda,a také si od ní nechávám vyprávět příběhy které zažila když byla malá.

Dětství B. Nováčkové

Paní Nováčková je naše nejstarší učitelka ve škole. Protože nemám ve svém okolí žádnou babičku, tak jsem si povídala s ní.

Narodila se v roce 1944 v Lounech při bombardování v krytu. Dětství prožila v Ústí nad Labem, kde začala chodit do první třídy. Jako výbavu měli: školní tašku, dřevěný penál a další pomůcky, učebnice měla od staršího sourozence. Psalo se násadkou s perkem a namáčelo do inkoustu. Po škole šla ven hrát s míčem, skákali přes švihadlo, v zimě sáňkovali.

Ve třetí třídě se přestěhovala do Zlenic nad Sázavou a chodila od třetí třídy pěšky 4km do Čerčan, kde byly staré dřevěné, sklopné lavice s kalamářem. Odpoledne, když přišla ze školy, tak pomáhala rodičům na zahradě a chodila s rodiči na sběr šišek do lesa, kterými topili v kamnech. A tak přes léto často se chodila koupat do Sázavy. I když neměla žádné dnešní vymoženosti, jako třeba mobil a počítač, tak určitě **PROŽILA KRÁSNÉ DĚTSTVÍ.**

Markétka

Babiččino mládí

Babička se narodila v okupovaném území na Ústecku, v roce 1942 a tak si na válku moc nepamatuje. Zná to jen z vyprávění své maminky, jak se schovávali do sklepa. Bydlela na venkově, kde její prarodiče měli malé hospodářství. Dva koně, králíky, slepice a husy. V době války když zabíjeli prase, museli ho zabít jen tajně v noci, jinak by jim to němcí vzali a je zavřeli do vězení. Strašně se báli, když jim němečtí vojáci pochodovali pod okny a sledovali jestli někdo neposlouchá rádio, co se tehdy nesmělo.

Drůbež, králíky, vajíčka, peří ... prababička prodávala a tak si přilepšovala na živobytí. V té době bylo ošacení i jídlo na příděl na lístky. Když bylo v obchodě nějaké zboží volně ke koupi, bylo moc drahé. Šaty, sukně byli většinou přešíváné z jiného oblečení.

Babička moc hraček neměla. Měla kloubovou panenku a pro tu měla kočárek z proutí. Jednou si ho neuklidila, zůstal na dvoře a husy jí ho celý okousaly, nový už nedostala. Ráda chodila s prababičkou pást kozy. Měla oblíbené kůzle, které mělo rádo bezinkové proutí, které mu dávala. I po čase když přijela k prababičce na návštěvu, koza jí i jako dospělá poznala. Měli i políčka s obilím a bramborami. Při sklizni museli všichni pomáhat. Obilí se sekalo kosami a vázalo se to snopů. Obilí mělo vysoká stébla, aby byla sláma. Babička byla malá holka, chtěla dát ochutnat zrno své mamince, praděda se ale právě v ten okamžik rozmáchl kosou a sekl babičku do nohy. Peníze na lékaře nebyli, pradědeček babičce ránu pomohl a zavázal a to bylo celé ošetření. Babička nesměla chodit, dodnes má na noze velkou jizvu.

Když šla do 1. třídy, dostala velký kornout s cukrovím a sušenkami. Byl to takový zvyk. Jako školačka ráda četla, malovala a chodila do kina. V té době nebyla televize, jen rádio. Na večer se poslouchala pohádka na spaní. Ve škole byla větší přísnost a učitelé měli v obci hodně úcty. Většinou bali organizátory společenského dění v obci.

Dědečkovo dětství

Narodil jsem se roku 1936 v Libovici u Slaného. Začal jsem chodit do školy v roce 1941, každý den kdy přišel pan učitel do třídy jsme povstali a zvedli pravou ruku na pozdrav, protože jsem seděl v první lavici tak mě pan učitel pořád opravoval abych zvedal ruku do výše očí. Volný den byl místo dnešní soboty, čtvrtek. V roce 1945 jsme chodili jednou týdně, protože ve škole byli Němci vystěhovaní před frontou, byli to většinou staří lidé a děti. Pro úkoly jsme si chodili do místní hospody na taneční sál. Po celou dobu války děti neznali co je pomeranč, banán nebo čokoláda. Ve škole jsme se učili také němčinu. 24.března jsme si hráli venku s kamarádem, kdy se ozval obrovský rachot a potom strašná rána. Na poli asi jeden kilometr od nás jsme viděli černý hustý kouř a když jsme tam doběhli, viděli jsme sestřelené německé letadlo, které hořelo, kolem bylo mnoho lidí ale stáli dál od letadla protože jít blíž bylo nebezpečné. Pilot v letadle uhořel a pamatuji si, že podle jmenovky, kterou měl na kombinéze měl právě ten den svátek. Také si vzpomínám na bombardování Drážďan a přesto že jsme od nich vzdáleni asi 60 km, třásl se celý dům. Za války se musela každý večer zatemňovat okna černým papírem aby nebylo vidět světlo na ulici. Zatemňování oken bylo často kontrolováno. Často nešel elektrický proud a tak jsme svítily petrolejovou lampou. Protože tenkrát nebyla žádná televize, chodili jsme do obecní knihovny půjčovat si knížky a po večerech jsme je četli. V noci 8.května jsme spali ve sklepě protože se všude střílelo. Asi o půlnoci přišla maminka a řekla, že můžeme jít zase domů, protože je po válce a vesnicí projížděli Rusové. 9.května byl krásný den tak jsme se šli podívat k hlavní silnici, kudy projížděla rudá armáda. Vojáci byli unavení, pospávali a občas nám z auta hodili nějaké cukrovinky. 12.května k nám přijela rudá armáda a nastěhovali se do každého domu, kde bylo místo. U nás byla ošetrovna s doktorem a třemi sestrami. Bylo tam i několik raněných vojáků. Na zahradě jsme měli velkou třešeň ze které ruští vojáci olámali větve a potom je na zemi otrhali. Když jim můj tatínek říkal, proč větve lámou, že strom už dál neporoste, tak se jen smáli. Tatínkovi také zastřelili mladou krávu kterou jsme měli doma a maminka jim jí musela postupně celou uvařit. Jedna ze zdravotních sester si mě oblíbila a kdykoliv jsem se objevil, hned mě brala do náruče a říkala mi Peter, Peter. Když jsme se jich ptali kdy pojedou domů, stále říkali „ skoro pojedem „ ale odjeli až koncem července roku 1945.